ขำ ขำ ขำ กับพระมหาสมปอง

นำเสนอเมื่อ : 18 มิ.ย. 2552

ขำ ขำ กับพระมหาสมปอง

เรื่องวัตถุดิบ

ญาติโยมหลายท่านมักถามว่า

' ท่านบวชเรียนมาตั้งแต่อายุยังน้อย อยู่ในเพศบรรพชิตมามากกว่าครึ่งชีวิต

มีโอกาสสัมผัสชีวิตฆราวาสไม่มากนัก แล้วเอาข้อมูล วัตถุดิบหรือมุกมาจากไหนหนักหนา'

อาตมาก็ตอบว่า หลักๆ เลยก็คือ การอ่าน นอกจากนั้นก็หนัง ละคร ที่ญาติโยมดูกันนั่นแหละ

พอตอบออกไปอย่างนี้ โยมก็สวนกลับทันที ' ไม่ผิดข้อห้ามหรือท่าน'

อาตมาก็จะอธิบายไปว่า ดูเพื่อให้เท่าทันกิเลสจะได้สกัดมันถูก และที่สำคัญ หากอาตมาไม่รู้หรือไม่เข้าใจตลอดจนไม่เท่าทันเรื่องราวทางโลกและ จะมาบรรยายธรรมให้ญาติโยมรู้สึกอินกันได้อย่างไรซึ่งนอกจากการอ่าน การดูและการฟังแล้ว หลายวัตถุดิบที่นำมาสร้างเป็นมุกฮา ก็ได้มาจากการพูดคุยกับเหล่าโยมๆ นี่แหละ

อย่างวันหนึ่งระหว่างที่อาตมากำลังฉันเพลอยู่ก็มีโยมท่านหนึ่งโทร.มา

' พระอาจารย์เหรอคะ นี่อาตมาเองนะคะ'

' หา อะไรนะ'

' พระอาจารย์เหรอคะ นี่อาตมาเองค่ะ'

' ถ้าโยมแทนตัวว่าอาตมา แล้วอาตมาจะแทนตัวอาตมาว่าอะไร'

' อ๋อ ขอโทษค่ะ'

หลังจากนั้นก็คุยธุระกันจนจบ อาตมาก็กล่าวว่า

' เจริญพร'

' ค่ะ เจริญพรเช่นกัน'

แน่ะ ! มีอวยพรให้พระด้วย

ข้างต้นก็คือ สิ่งที่มักจะเกิดขึ้นบ่อยๆ ระหว่างพูดคุยกับเหล่าญาติโยม จนถือว่าเป็นเรื่องปกติสำหรับอาตมาไปแล้ว หรืออย่างก่อนหน้านี้มีโยมผู้หญิงคนหนึ่ง
เดินถือสังฆทานมาอย่างมาดมั่นพอเข้ามาในกุฏิแล้ว เธอก็มุ่งตรงไปที่พระบวชใหม่รูปหนึ่งทันที

' ถวายสังฆทานค่ะ'

พระบวชใหม่ด้วยความที่ยังจำบทสวดต่างๆ ไม่ค่อยคล่องนัก จึงหยิบหนังสือขึ้นมาดู

' ไม่ต้องค่ะ' โยมผู้หญิงคนนั้นกล่าวอย่างหนักแน่นตามสไตล์สาวมั่น

' ดิฉันท่องได้ค่ะ เพราะคุณยายพาเข้าวัดตั้งแต่เด็กๆ' เธอพนมมือขึ้น ก่อนกล่าวว่า

' อิมานิ มะยัง ภันเต สะปะริวารานิ คิกขุ สังโฆ' (ที่ถูกต้อง จะต้องเป็น ภิกขุ สังโฆ)

พระบวชใหม่มีสีหน้างุนงง ก่อนหันมาถามอาตมา

' คิกขุสังโฆ นี่มันฟังทะแม่งๆ นะหลวงพี่'

อาตมาเกรงว่าโยมผู้นั้นจะหน้าแตก ก็เลยตอบไปว่า

' คิกขุ แปลว่า น่ารัก สังโฆ แปลว่า สงฆ์ คิกขุสังโฆ ก็คือ แด่พระสงฆ์ผู้น่ารัก'

เท่านั้นแหละ พระใหม่รูปนั้นนั่งยิ้มทั้งวันเลย

แต่ก็มีบางกรณี ที่การพูดผิดของคุณโยมทำให้อาตมาแทบจะสำลัก

อย่างเมื่อเร็วๆ นี้ มีโยมท่านหนึ่งโทรศัพท์มา

' หลวงพี่ขา ขอเรียนเชิญนิมนต์ค่ะ'

' ไปไหนล่ะโยม'

' ไปมรณภาพที่บ้านน่ะค่ะ'

โห นิมนต์พระไปตายถึงที่บ้านเลย อาตมาจึงบอกไปว่า ' ถ้านิมนต์ไปงานศพไปให้ได้ แต่ถ้าเชิญไปมรณภาพนี่ ช่วงนี้อาตมาไม่ว่างจริงๆ ขอตัวเถอะนะโยม '

จากตัวอย่างที่อาตมาเล่าไว้ข้างต้น คุณโยมอาจจะเห็นเป็นเรื่องขบขัน แต่มันก็สะท้อนให้เห็นความห่างเหินระหว่างคนกับวัดได้ในระดับหนึ่ง ปัจจุบันนี้คนจะนึกถึงวัดในกรณีพิเศษเท่านั้น เช่นงานบวช งานศพ ต่างกับสมัยก่อนที่วัดเป็นศูนย์กลางของชุมชน ฆราวาสกับพระจึงสนทนากันไหลลื่น ไม่มีคำแปลกๆ

หรือผิดที่ผิดทางออกมาให้พระสุดุ้งแต่อย่างใด
ถ้าพูดถึงศัพท์แสงที่แสลงใจแล้ว ตอนไปบิณฑบาตอาตมาจะเจอบ่อยมาก เช่นมีอยู่วันหนึ่งระหว่างที่กำลังเดินๆ อยู่ ก็ได้ยินเสียงใสๆ แว่วขึ้นมา

' แม่ๆ พระมาขอข้าว'

' มาเยอะไหมลูก'

' มา 2 อัน'

โห เรียกอย่างกับชิ้นส่วนรถยนต์ นี่ถ้ามาเยอะๆไม่เรียกเป็นฝูงเลยเหรอ
ดังนั้นเวลาไปบรรยายธรรมให้นักเรียนฟังอาตมาจะนำเรื่องนี้ไปสอดแทรกเพื่อสอนเด็กๆ ด้วย

' ถ้าพระกิน เรียกว่า ฉัน'

' พระนอน เรียกว่า จำวัด' (บางคนเรียกขี้เกียจเป็นพระนอนไม่ได้)

' พระป่วย เรียกว่า อาพาธ'

' พระตาย เรียกว่า มรณภาพ' (ไม่ใช่เรียกป่อเต็กตึ๊งนะ)

' แล้วพระอาบน้ำล่ะ เรียกว่าอะไรเอ่ย'

คราวนี้อาตมาถามให้เด็กๆ ตอบบ้าง

' เรียกคนมาดู'

จบกัน !!!

ขอบคุณครับ กับ ข้อมูลที่เอ้อเฟื้อhttp://blog.eduzones.com/bussabongpak/26218